

HỒI 2

Đại Họa Lâm Đầu

Dương Châu thành bắt đầu nhiệt náo.

Thành môn bắt đầu mở từ giờ Mão, thương nhân, lũ khách, nông dân ra vào thành môn như mắc cửi.

Hàng hóa những chiếc thuyền tới qua cập bến chỗ tới đều xếp trên bến tàu, nhân lúc này cũng được chuyển vào trong thành, nhất thời tiếng xe ngựa ồn ào, huyên náo cả một góc thành.

Từ Dương Châu đông hạ Trường Giang có thể ra biển đến Oa Quốc¹, Lưu Cầu² và Nam Dương³, vì vậy mà Dương Châu trở thành một trong những trạm trung chuyển hàng hóa giữa trong nước với nước ngoài quan trọng nhất cả nước, so với cuộc sống ở bất kỳ thành thị nào cũng phồn hoa đô hội và khẩn trương hơn nhiều.

Bất quá hôm nay không khí có chút lạ thường, trong thành ngoài thành đều có thêm rất nhiều quan binh, việc kiểm tra khi xuất nhập thành cũng hết sức kỹ càng, nghiêm cẩn chứ không qua loa đại khái như trước, vì vậy nên những người ra vào thành đã xếp thành một hàng dài.

Có điều tuy ai ai cũng nôn nóng quá quan, nhưng không ai dám mở miệng oán thán nửa lời, bởi những người thường qua lại trên giang hồ đều có thể nhận ra trong đám quan binh địa phương kia có không ít đại hán vận y phục của Cẩm vệ quân. Trừ phi không cần mạng nữa, bằng không thì chẳng ai dám đắc tội với lũ Ngự lâm quân bá đạo nhất chốn Kinh thành này cả.

Trong thành tổng cộng có năm thị tập, trong đó thì thị tập cửa Nam nằm đối diện với bờ Nam sông Trường Giang là hưng vượng nhất, những sạp hàng cung cấp đủ loại thức ăn ít

¹ Oa Quốc: Nhật Bản

² Lưu Cầu: là phiên âm Hán Việt của Ryukyu (tiếng Nhật). Đây là tên một vương quốc mà hiện giờ chính là vùng Okinawa của Nhật Bản.

³ Nam Dương: Indonesia

ra cũng phải đến mấy chục, có lớn có nhỏ, đây là địa điểm dừng chân lý tưởng cho những lữ khách muốn đi thuyền nghỉ ngơi ăn uống.

Dương Châu ngoại trừ là đầu mối giao thông quan trọng, còn là chốn yên hoa nổi tiếng thiên hạ từ xưa tới nay. Bất luận là phú gia công tử vùng tiền như rác hay văn nhân danh sĩ phong lưu tài tử, hoặc những lãng tử mang kiếm tự xưng hiệp khách, nếu như không đến đây một lần, thì đều không thể coi là hảo hán chốn phong nguyệt đường⁴.

Vì vậy khung cảnh nơi đây thịnh vượng phần hoa thế nào, không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng ra được.

Trong các quán ăn ở Nam môn này thì bánh bao nhân rau thịt của lão Phùng là nổi tiếng nhất, thêm vào người tiểu thiếp hoa dung nguyệt mạo của lão là Trình tẩu làm chiêu bài sống, chuyên lo việc bán bánh bao nên sanh ý ngày càng thuận lợi.

Khi lão Phùng mang lồng bánh bao rau thịt bốc khói nghi ngút từ trong bếp ra cho Trình tẩu ở trước quầy bán thì những người khách đang đứng đợi trước cửa cũng lần lượt lấy tiền ra, tranh nhau đưa cho thị.

Trình tẩu đang bận đến toát hết mồ hôi, có một cái đầu thò ra, neho mắt cười cười nói:

- Chào Trình tẩu, cho tám cái bánh bao rau thịt!

Người này chính thị là Từ Tử Lăng, vì hấn sợ bị lão Phùng phát hiện nên đã khom lưng xuống hết cỡ, thấp hơn một nửa so với những người khác, dáng vẻ vô cùng buồn cười.

Cũng may là tướng mạo hấn lại thập phần đáng yêu, hai mắt dài mà linh lợi, mũi thẳng mà cao, vầng trán rộng mở, mép miệng lúc nào cũng nở một nụ cười ấm áp tựa ánh dương quang. Nếu không phải trên mặt y đầy bùn đất, quần áo lại rách nát, thêm vào khuôn mặt bị Ngôn lão đại đánh cho tím bầm, sung vù hai môi lên thì quả thật tướng mạo cũng bất phàm lắm. Còn bây giờ, quả thật là khiến cho người ta không thể không cười lên ha ha!

Trình tẩu nhìn thấy hấn, liền lo lắng quay đầu vào trong nhìn lão Phùng và mụ vợ cả đang bận bịu trong bếp một cái, thấy họ không để ý tới tình cảnh bên này, trong lòng mới có chút yên tâm.

Thị vừa ứng phó với những khách nhân khác, một mặt quay lại gắt giọng nói với Từ Tử Lăng:

- Không có tiền cũng học người ta mua bánh bao à?

⁴ Phong nguyệt đường: chỉ chốn phong lưu, yên hoa.

Từ Tử Lãng cười nịnh:

- Cho nợ đi mà, ngày mai nhất định trả cho tấu.

Trình tấu dùng thủ pháp nhanh nhất nhặt lấy bốn chiếc bánh bao, lưỡng lự giây lát rồi lấy thêm hai chiếc nữa, dùng giấy gói lại gói vào tay hắn, thấp giọng mắng:

- Đây là lần cuối cùng đấy nhé! Ô, xem ngươi lại bị người đánh thành cái thứ gì rồi này!

Từ Tử Lãng vui vẻ reo lên, lùi ra khỏi đám người đang chen chúc, vươn vai đứng thẳng người dậy, dáng vẻ liền trở nên oai phong lên rất nhiều.

Thì ra tuy tuổi y còn nhỏ, song đã cao lớn như hán tử thành niên, vai rộng eo nhỏ, chỉ là do dinh dưỡng không đủ nên thân hình có chút gầy gò mà thôi.

Khấu Trọng thò tay lấy ra một chiếc bánh bao đút vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

- Có phải lại là lần cuối cùng không?

Khấu Trọng lớn hơn Từ Tử Lãng một tuổi nhưng lại thấp hơn hắn nửa tấc, vai rộng cơ dày, thân hình tương đối tráng kiện. Tuy hắn không có vẻ anh tuấn ôn nhu của Từ Tử Lãng, nhưng lại có mặt vuông tai lớn, thân hình tràn đầy khí khái của nam tử hán, và thần thái tựa như không hề để ý đến hết thảy mọi sự trên đời, quả thật hấp dẫn phi thường. Đôi nhãn thần sâu xa, linh động, quyết chẳng kém gì Từ Tử Lãng, khiến cho người ta cảm thấy hắn không phải là kẻ tầm thường.

Bất quá y phục của hắn trên rách dưới vá, trái thũng phải mục, so với Từ Tử Lãng còn rách nát hơn mấy phần, còn so với mấy tên ăn mày thì cũng chẳng hơn được bao nhiêu.

Từ Tử Lãng đã ăn đến chiếc bánh bao thứ ba, hắn chau mày nói:

- Đừng nói Trình tấu nữa được không? Bây giờ ở Dương Châu còn có mấy người tốt bụng như tấu ấy nữa đâu? Chỉ tiếc là cha mẹ tấu ấy thiếu ngân lượng, người cha lại ham tài như mệnh nên mới bán tấu ấy cho tên lão Phùng xấu xí làm tiểu thiếp, ông trời thật không có mắt mà!

Hai người ra khỏi thị tập đến con đường lớn, chen vào dòng người đang tấp nập đi về phía Nam môn.

Khấu Trọng ăn đã no bụng, khoác vai Từ Tử Lãng, đưa mắt nhìn quanh nói khẽ:

- Hôm nay cừu béo nhiều lắm, tốt nhất tìm loại lão hồ đồ cao tuổi một chút, y phục phải hoa lệ, đơn thân một mình, lại có vẻ như đang tràn đầy tâm sự, có mất túi tiền cũng chẳng hay.

Từ Tử Lăng cười khố nói:

- Lần trước Khấu Trọng người đã hạ thủ với một ông già, sau thấy ông ta khóc gào thê thảm quá lại đem túi tiền trả lại cho người ta, liền lụy đến ta bị Ngôn lão đại đánh cho một trận.

Khấu Trọng vặn lại:

- Đừng quên hôm ấy ta chỉ định trả lại cho ông già đó một nửa tiền, nhưng tên khốn nhà người muốn lão đầu đó vui vẻ, cứ nằng nặc bắt ta phải trả hết số tiền đó, vậy mà bây giờ còn nói ta nữa! Hừ, có điều chúng ta làm cường đạo cũng phải có đạo đức, như vậy mới là hảo hán chân chính! Ô, người nhìn kia...

Từ Tử Lăng nhìn theo ánh mắt Khấu Trọng, trông thấy một lão nho sinh tuổi chừng hơn năm mươi, đang đi về phía thành môn. Người này ăn mặc hoa lệ, thần sắc vội vã, chỉ cúi đầu bước đi, hoàn toàn phù hợp với những điều kiện mà Khấu Trọng vừa đưa ra. Thật là xảo hợp.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, mục quang chuyển dần sang chỗ phòng lên sau lưng lão nho sinh. Hiển nhiên là ông ta đã giấu túi tiền ra sau lưng rồi.

Khấu Trọng ghé sát miệng vào tai Từ Tử Lăng nói:

- Chúng ta có may mắn được hay không thì phải dựa vào lão này đây!

Từ Tử Lăng cũng nôn nóng:

- Ta cũng phải trả món tiền đó cho Trình tấu.

Hai người liền rảo bước đuổi theo, đột nhiên có một đội quan binh đi từ trước mặt lại. Khấu Trọng với Từ Tử Lăng cả kinh, vội cúi đầu quay người lách vào một ngách đường, đi sang một phố lớn khác ở Nam thành.

Hai đứa ngồi phịch xuống dựa lưng vào tường.

Khấu Trọng than ngắn thở dài một hồi, sau lại mơ mộng nói:

- Hay là chúng ta đi thi khoa cử nhĩ. Kiến thức của chúng ta tuy là nghe trộm ở chỗ Bạch lão phu tử, nhưng ít nhất cũng hơn mấy tên có tiền đi học ở đó. Nếu như được kim

bằng đề danh, vừa không phải lang thang khắp nơi, lại chẳng chút nguy hiểm mà vẫn có thể làm quan lớn...

Từ Tử Lăng xen miệng vào:

- Đi làm nghĩa quân cũng là người nói, bây giờ lại đổi thành đi thi khoa cử, nói dễ như là đi xem trộm mấy cô nương ở Xuân Phong Lầu tắm vậy, rốt...

Khấu Trọng thúc vào mạng sườn của hắn, nháy mắt một cái.

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn ra đường, chỉ thấy lão nho sinh lúc nãy cũng học theo chúng đi vào đường ngách, đi qua mặt chúng vào con đường lớn.

Cả hai vui sướng nhìn theo, rồi nhảy dựng người lên đuổi theo lão nho sinh.

Giờ khắc hành động đã tới.

Lão nho sinh vội vội vàng vàng đi trên đường, không hề hay biết y phục sau lưng đã bị rách một đường dài.

Vừa nãy lão đi về phía Nam môn, định xuất thành nhưng thấy quan binh canh phòng nghiêm ngặt nên lại quay về, biết lúc này không dễ rời khỏi Dương Châu, lại không dám quay về nhà, tìm bằng hữu thì sợ liên lụy người khác, đầu óc đang rối bưng, thì chợt thấy bóng người thấp thoáng chặn ngay trước mặt.

Lão nho sinh còn đang kinh hãi, thì hai bên tả hữu đã bị người kẹp chặt, không thể động đậy.

Người cản đường lão là Vũ Văn Hóa Cập và một đám thủ hạ. Vị cao thủ của Vũ Văn Phiệt này vừa cười vừa bước đến trước mặt lão nho sinh, nhìn lão với ánh mắt dò xét rồi nhặt giọng nói:

- Vị này là Điền Văn lão sư, văn thơ nức tiếng Giang Đô đấy phải không? Nghe nói lão sư và Thạch Long sư phó là tri giao với nhau. Vừa rồi chúng ta mạo muội đến quý phủ bái phỏng Điền lão sư, vô ý đã phát hiện thi thể của Thạch sư phó dưới giếng, bây giờ Điền lão sư lại vội vội vàng vàng bỏ đi, không biết là đang có chuyện gì?

Sắc mặt Điền Văn trắng bệch như tờ giấy, nói chẳng nên lời.

Lúc này người đi đường đều đã phát hiện có dị sự, chỉ là trong đám người đang làm khó Điền Văn có cả thủ bị đại nhân của Dương Châu thành nên không ai dám lên tiếng can thiệp cả.

Hai gã đại hán kẹp chặt Điền Văn, cánh tay còn lại rà soát khắp người, nhưng tìm mãi cũng không thấy cuốn sách đáng lẽ phải đang ở trên mình lão.

Trương Sĩ Hòa đành đích thân ra tay, chắc chốc y đã phát hiện y phục sau lưng Điền Văn đã bị người dùng lợi khí rách rách, biến sắc nói:

- Không xong! Sách bị ăn cắp rồi!

Song mục Vũ Văn Hóa Cập ánh lên sắc hàn, trầm giọng nói:

- Trần thủ bị!

Trần thủ bị vội bước lên phía trước. Bình nhật y hoành hành bá đạo, nhưng vừa mới tiếp xúc với ánh mắt của Vũ Văn Hóa Cập thì hai chân đã mềm nhũn, quỳ xuống run rẩy:

- Có bí chúc!

Vũ Văn Hóa Cập lạnh lùng nói:

- Lập tức cho đóng cổng thành, đồng thời bắt tất cả bọn lưu manh, kẻ trộm về đây cho ta. Nếu không lấy được món đồ Thánh Thượng cần, thì không kẻ nào được sống cả.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng ngồi sánh vai trong một góc phố yên tĩnh ở Đông thành, ngăn người mở cuốn sách vừa ăn cắp được ra xem.

Từ Tử Lăng thất vọng nói:

- Lần sau đi móc túi, chó bao giờ tìm những kẻ trông giống như thư sinh một sách này. Quyển sách quý quái toàn những phù hiệu lạ lùng này còn khó hiểu hơn là thiên thư nữa. Trọng thiếu gia người không phải thường hay khoe kiến thức chất đầy năm xe hay sao, thử đọc xem trên này viết thứ quái quỷ gì vậy?

Khấu Trọng đặc ý nói:

- Ta nào giống tên tiểu tử bất học vô thuật như ngươi. Quyển sách này nhất định là võ học mật kíp từ đời tam hoàng ngũ đế lưu truyền lại, chỉ cần luyện thành sẽ có thể thiên hạ vô địch, ngay cả Thạch sư phó cũng phải cam bái hạ phong. Chỉ cần nhìn mấy đồ hình người này cũng biết đó là bí quyết vận hành nội khí rồi. Ha! Lần này được bảo vật rồi. Này! Người đã thấy loại giấy quái dị thế này bao giờ chưa?

Từ Tử Lăng cười cười nói:

- Không cần khoa trương đến vậy đâu, đọc thử hai ba chữ cho ta nghe, xem ngươi học nhi hữu thuật thế nào thì được rồi!

Khẩu Trọng dương dương tự đắc, hai mắt sáng ngời:

- Có người viết được, tất sẽ có người hiểu được. Ta sẽ tìm một lão học cứu⁵ có học vấn nhất, nhờ lão giải nghĩa những văn tự này ra, còn Dương Châu Song Long chúng ta thì chuyên trách luyện công, thế gọi là phân công hợp tác, ai làm việc nấy, đã hiểu chưa?

Từ Tử Lăng bực mình nói:

- Người làm Tổng quản Dương Châu chắc? Làm gì có ai điên mà chịu nghe người phân phó, bây giờ Dương Châu Song Xà chúng ta ngay cả cơm ăn ba bữa còn lo không nổi, xem ra đành phải lấy lộ phí để dành ra đổi vài cái bánh bao ăn dần bụng vậy!

Khẩu Trọng cười hì hì, đứng dậy cẩn thận bọc cuốn sách vào trong một lớp áo rồi vươn vai lười nhác nói:

- Cơm trưa để Trọng thiếu gia ta phụ trách! Đi! Chúng ta về nhà lấy ngân lượng, rồi đến bến tàu làm mấy vụ buôn bán không cần vốn rồi lập tức cao chạy xa bay, bằng không để tên Ngôn lão đại xấu xa đó phát hiện chúng ta có đồ quý thì thật là hỏng bét!

Từ Tử Lăng nghĩ đến trận đòn hôm qua, giờ vẫn còn đau liền đứng dậy cùng Khẩu Trọng lén lút đi về "nhà" của chúng.

oOo

Vũ Văn Hóa Cặp ngồi trong đại đường của phủ Tổng quản Dương Châu, uống trà với tổng quản Dương Châu Uất Trì Thắng.

Hai người không những có cự giao, mà quan hệ còn chẳng tầm thường.

Trước khi Dương Kiên kiến lập Đại Tùy là đại thần của Bắc Chu. Sau khi Tuyên Đế nhà Bắc Chu Vũ Văn Văn bệnh chết, y cấu kết với Nội sử Thượng đại phu Trình Dịch và Ngự chính đại phu Lưu Phưởng, lấy cớ là Vũ Văn Đôn kế vị khi tuổi còn nhỏ, đặc biệt lấy kiêu mòi Dương Kiên vào triều chấp chính. Một năm sau thì Dương Kiên bức Tĩnh Đế thoái vị, tự lập làm vua.

Thiên hạ Bắc Chu của nhà Vũ Văn từ đó do rơi vào tay họ Dương.

⁵ Học cứu: học giả

Nhưng thế lực họ Vũ Văn thâm căn cố đế, dù Dương Kiên giành được đế vị, nhưng vẫn không thể trăm thảo trừ căn, tiêu diệt được Vũ Văn Phiệt, đến khi nhi tử của y Dương Quang kế vị thì họ Vũ Văn lại trùng trấn thanh uy, dần dần mạnh lên như thuở trước.

Nghiêm khắc mà nói, nhìn bề ngoài thì họ Vũ Văn có vẻ trung thành với nhà Tùy, nhưng kỳ thực chỉ là đem cừ hận giấu sâu trong lòng mà thôi.

Sau khi Dương Kiên soán ngôi đoạt vị, lần lượt đã có ba vị đại thần ủng hộ Bắc Chu dấy binh làm loạn, là Trương Châu Tổng quản Uất Trì Chu, Trịnh Châu Tổng quản Tư Mã Tiêu Nan và Ích Châu Tổng quản Vương Khiêm, những người này không phải là có quan hệ mật thiết với Vũ Văn Gia thì là trung thần nghĩa sĩ trung thành với Bắc Chu Vương thất. Trong đó Uất Trì Chu chính là đường thúc của Uất Trì Thắng, vì vậy có thể thấy quan hệ của hai người mật thiết thế nào.

Vì vậy hai người nói những chuyện bí mật không hề phải cố kỵ điều gì.

Vũ Văn Hóa Cập thở dài:

- Quyển sách này quả thật vô cùng quan trọng, ta đã dự bị năng thủ, chỉ cần lấy được bảo thư, lập tức giải dịch ra một bản giả mạo, đưa cho hôn quân đó tham luyện, bảo đảm chưa đầy ba tháng thì y sẽ luyện đến tẩu hỏa nhập ma mà chết. Thật không ngờ đồ vật đã nắm trong tay rồi lại sinh ra lắm chuyện như vậy. Giờ có muốn giả mạo một quyển cũng không được nữa!

Uất Trì Thắng "hừ" lạnh nói:

- Dù không có bảo thư thì bảo tọa của Dương Gia cũng khó giữ được lâu nữa. Trời cao phò hộ cho đại Chu chúng ta, từ sau khi tên hôn quân này kế vị thì hoành hành bạo ngược, đại hưng thổ mộc, xây dựng cung điện khắp nơi, lại lao sư động chúng, viễn chinh Cao Lặc⁶, ba lần đều thất bại thảm hại. Giờ đây phiến quân nổi lên khắp nơi, chúng ta chỉ cần nắm chắc cơ hội, chắc chắn sẽ có thể khôi phục được những ngày tháng huy hoàng của đại Chu.

Vũ Văn Hóa Cập mắt lộ hàn quang, trầm giọng nói:

- Những ngày tháng còn lại của Dương Quảng có thể đếm trên đầu ngón tay. Đáng lo nhất nhà ba thế Phiệt còn lại, trong đó thì Lý Phiệt là đáng ngại nhất. Phiệt chủ Lý Uyên lại là cháu của Độc Cô Thái Hậu, được Dương Gia tín trọng còn hơn cả Vũ Văn Gia chúng ta.

⁶ Cao Lặc. Hàn Quốc ngày nay

Một ngày còn chưa bình định được Tam Đại Thế Phiệt này thì con đường phục quốc của chúng ta còn gặp trở ngại lớn.

Y ngừng lại giây lát rồi nói:

- Còn về ngoại tộc thì mối họa lớn nhất chính là bọn Đột Quyết. Hiện nay bọn loạn dân đều lần lượt liên lạc với Đột Quyết ở phương Bắc, tính dựa vào thế lực của chúng nên càng khiến bọn chúng tự cao tự đại. Mà tứ đại cao thủ của Đột Quyết võ công đều xuất thân nhập hoả, càng nghĩ lại càng khiến người ta lo lắng.

Uất Trì Thắng nói:

- Ta cho rằng Hóa Cập huynh không khỏi quá e sợ bọn Lý Gia rồi. Lý Uyên tuy là anh em họ với Dương Quảng, nhưng vì người này quảng thi ân đức, kết nạp hào kiệt bốn phương nên Dương Quảng rất nghi kỵ. Bây giờ Lý Uyên tự bảo còn khó, đâu thể ngăn trở chúng ta được. Chỉ cần chúng ta có thể sắp đặt xảo kế, làm gia tăng nghi kỵ của Dương Quảng với Lý Uyên, nói không chừng có thể mượn đao giết người, còn mình thì ở giữa làm ngư ông hưởng lợi.

Trong mắt Vũ Văn Hóa Cập thoáng lộ tiểu ý, gật đầu tán thưởng. Chợt Trương Sĩ Hòa chạy vào báo cáo:

- Đại nhân, có manh mối rồi!

Wu Văn Hóa Cập và Uất Trì Thắng đều lộ sắc vui.

Trương Sĩ Hòa nói:

- Theo khẩu cung của Điền Văn, trước khi lão bị bắt đã bị hai tên tiểu lưu manh khoảng mười lăm, mười sáu tuổi đụng trúng, có lẽ bảo thư đã bị hai tên tiểu tử này lấy cắp.

Wu Văn Hóa Cập gật đầu nói:

- Sĩ Hòa tất đã điều tra rõ được hai tên lưu manh đó là người thế nào nên mới đến đây báo hi, đúng không?

Trương Sĩ Hòa cười đáp:

- Chính là như vậy, hai tên tiểu tử này một tên Khấu Trọng, một tên Từ Tử Lăng, là hai tên trộm vặt nổi tiếng nhất thành Dương Châu, lão đại của chúng tên là Ngôn Khoan, bây giờ đang đi tìm hai tên tiểu tử đó giải về đây.

Uất Trì Thắng cười lớn:

- Vậy thì dễ rồi, trừ phi chúng mọc thêm hai cánh, bằng không chỉ cần chúng ở trong nội thành, thì đừng hòng thoát khỏi bàn tay của chúng ta.

Vũ Văn Hóa Cặp thở phào, dựa lưng vào thành ghế, cơ hồ như đã nắm chắc bảo thư trong tay.

oOo

Hai tên tiểu lưu manh còn chưa kịp lấy hơn mười râu tiên trong chỗ cất giấu ra thì đứa phụ trách canh gác là Từ Tử Lăng chợt phát hiện Ngôn lão đại đang ủ rũ cúi đầu dẫn theo mười mấy gã đại hán lạ mặt tiến về phía phế viên.

Từ Tử Lăng cực kỳ tinh linh, tuy bị kinh hãi một chập, song vẫn biết khom người chạy đến hội họp với Khấu Trọng, rồi cả hai chui tọt vào một căn phòng nhỏ chỉ còn lại ba mặt tường, nấp vào trong địa huyết đã đào từ trước, chuyên dùng để trốn Ngôn lão đại. Bên trên còn nguy trang rất nhiều gạch đá, và ván gỗ che hết cửa hầm, chỉ để lại một lỗ nhỏ để thông khí mà thôi.

“Ầm ầm... rầm... rầm!”.

Tiếng đồ vật bị đập vỡ, đập đổ không ngừng truyền từ lỗ nhỏ vào trong hầm.

Không lâu sau thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nghe được tiếng kêu thảm thiết của Ngôn lão đại, hiển nhiên là đang bị người hành hạ.

Bọn chúng tuy hận không có người đánh chết Ngôn lão đại, nhưng nghe thấy tiếng kêu của y thảm thiết như vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút bất nhẫn. Đồng thời cũng hết sức kinh ngạc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ngôn lão đại ở Dương Châu cũng có thể xem là nhân vật có chút tiếng tăm, dưới tay có hơn hai chục huynh đệ, gần đây lại bá chủ của Trúc Hoa Bang là Thường Thứ làm á phụ, nhưng ở trước mặt đám đại hán này lại chẳng bằng con chó.

Một giọng nói âm trầm lạnh lẽo vang lên:

- Lọc soát cho ta!

Lời này vừa xuất, Dương Châu Song Long lập tức biến thành song xà, nép mình vào một góc hầm, không dám thở mạnh.

Tiếng nói của Ngôn lão đại run rẩy truyền lại:

- Các vị đại gia, xin hãy cho tiểu nhân một chút thời gian, nhất định sẽ lấy được sách đó mang về, tiểu nhân có thể lấy đầu ra bảo đảm... ôi!

Hiển nhiên là lại bị người khác cho ăn quyền nếm cước.

Tiếng bước chân lại gần địa huyết, tiếp đó có người quát lớn:

- Vẫn không tìm thấy à?

Ngôn lão đại đau đớn khản giọng cầu xin:

- Xin các vị đại gia cho tiểu nhân thêm một cơ hội, nhất định là hai tên trời đánh đó đến Thạch Long Võ Trường xem trộm người ta luyện công phu, ôi da!

Giọng nói âm trầm lại vang lên:

- Thạch Long Võ Trường sớm đã bị bọn ta niêm phong rồi, còn có gì đâu mà xem?

Y ngừng lại giây lát rồi nói tiếp:

- Bốn người các ngươi ở lại đây, phòng hờ bọn chúng quay về. Còn tên phế vật nhà ngươi dẫn ta đi đến những chỗ hai tên tiểu tử kia hay đến tìm thử xem. Mau, đỡ hấn dậy!

Tiếng bước chân đi xa dần.

Ở dưới địa huyết, Khấu Trọng và Tử Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thấy đối phương sợ đến mức mặt trắng bệch như tờ giấy.

Cả hai cùng nghĩ đến con ngòi thông ra ngoại thành ở bên cạnh Đông môn.

Bây giờ đó là hy vọng duy nhất của chúng.

- o O o -